

Jette Schröder

**GEK
VAN
JOU!**

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2020 Jette Schröder
Omslagontwerp: Ingrid Bockting
Foto auteur: © Emiel Ypma
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0484 6
ISBN 978 94 027 5940 2 (e-book)
NUR 301
Eerste druk februari 2020

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1.

‘Wat neem jij?’ vraag ik opgewekt. ‘Het lijkt me allemaal heerlijk.’

Arjo, mijn nieuwste Tinder-date, tuurt met gefronst voorhoofd naar de gelamineerde menukaart die voor hem op het hardplastic tafelblad ligt. De randjes zijn een beetje omgekruld, en boven in de hoek zit een klodder van iets wat op ketchup lijkt.

‘Ik twijfel nog tussen de kipnuggets en de Pino-pannenkoek,’ zegt Arjo op droge toon.

Ik lach schril.

Wat een blamage. Deze date verloopt zo ontzettend níét zoals ik hem gepland had.

We hadden bij Il Mondo moeten zitten, de pizzeria van ome Fabio. Niet bij ‘Het Smikkelpaleis – een feest voor jong en oud’!

En dat terwijl ik Fabio eergisteren al heb gebeld voor een tafeltje! Waarop hij me met zijn gebruikelijke air van Italiaanse hartelijkheid en gastvrijheid plechtig het mooiste plekje in het restaurant beloofde.

‘Met een beetje privacy, *bella*,’ rochelde hij nog door de telefoon. ‘Ik regel het voor je.’

Hoe had ik ooit kunnen voorspellen dat die louche knakker juist vandáág zou worden opgepakt wegens schimmige handeltjes in scooters en elektrische fietsen? Dat verzin je toch niet?!

Helaas kwam ik er pas achter toen ik mijn fiets tegenover de pizzeria parkeerde. De stoelen en tafels van Il Mondo stonden op het terras opgestapeld tegen de muur, en een man met een grote snor, die ik nooit eerder had gezien, laadde allerlei spullen uit het restaurant in een vrachtwagen...

En dus besloten Arjo en ik uit te wijken naar het restaurant naast Il Mondo, wat er vanbuiten nog best aardig uitzag...

‘Zo jammer dat de pizzeria gesloten is,’ zeg ik spijtig. ‘Wil je toch niet liever ergens anders heen?’

Arjo schudt zijn hoofd. ‘Laten we maar gewoon blijven. Nu zitten we al.’

Onder de tafel friemel ik nerveus met mijn vingers.

Verdomme.

‘Wat willen jullie drinken?’ Een meisje van een jaar of achttien staat met een notitieboekje en een pen in de aanslag naast me. Ze draagt een iets te strakke spijkerbroek en een wit shirt met het logo van Het Smikkelpaleis: een knalgeel hondje met een maniakale grijns en een blauwe pet op zijn kop.

‘Jullie schenken toch wel alcohol?’ vraag ik opeens bezorgd.

Het meisje knikt bevestigend, en opgelucht bestel ik een glas witte wijn, waar ik meteen spijt van heb aangezien Arjo voor een verstandig colaatje gaat.

‘Ik moet nog rijden, hè,’ zegt hij op mijn vragende blik.

‘O ja, natuurlijk,’ zeg ik vlug. Ik voel het bloed naar mijn wangen stijgen. Straks vindt hij me een zuiplap!

‘Nog iets voor de kleine?’ Het meisje kijkt vragend naar de lege kinderstoel aan tafel.

‘Nee, nee,’ haast ik me te zeggen, en ik schuif de kinderstoel demonstratief een eindje van ons af. ‘Geen kinderen, hoor. Ik bedoel... Dat zou wel heel vlot zijn. We zijn niet eens...’ Ik lach hinnikend.

Mond houden, Lize.

Het meisje draait zich schouderophalend om, en ik pers mijn lippen op elkaar. Ook Arjo lijkt zich wat ongemakkelijk te voelen. Hij kijkt bedenkelijk om zich heen, en zijn ogen blijven even hangen bij de klok boven een van de speeltoestellen.

O god, is hij het nu al zat?

Kan ik het helpen dat er een kinderstoel bij onze tafel staat? Bij vrijwel elk tafeltje staat er een! Ik begrijp nu wat er op dat bord bedoeld werd met ‘een feest voor jong en oud’. Het restaurant is volledig afge-

stemd op gezinnen met jonge kinderen. De muren zijn beschilderd met kleurige jungletaferelen, her en der staan speeltoestellen, en links van de bar staat een grote indoorballenbak, compleet met klimnetten, glijbanen en andere obstakels. Er is zelfs een Teen Corner met comfortabele zitzakken, waar lamlendige pubers onderuitgezakt kunnen genieten van gratis wifi. Een slungelige jongen van een jaar of dertien hangt al neuspeuterend op een van de kussens, terwijl hij ingespannen naar het schermpe van zijn iPhone staart.

Dit is zó niet wat ik me had voorgesteld bij deze eerste date. De ambiance is allesbehalve sfeervol en romantisch, terwijl ik zo hoopte dat ik hem had gevonden: die ene leuke jongen die mijn leven zou veranderen... Na al die teleurstellingen!

Ik pluk onder de tafel aan mijn iets te strakke zwarte jurkje, dat hopeloos uit de toon valt in dit restaurant. Mijn nieuwe corrigerende bodysuit snijdt onaangenaam in mijn buik. Misschien had ik toch geen s'je moeten nemen; ik kan nauwelijks ademen met dat ding aan.

'Rustig jongens,' snerpt een schelle stem, en ik kijk op.

Aan de lange tafel naast ons gaat een grote groep zitten. Zo te zien is het een familie. Vier volwassenen en drie lawaaiige, helblonde kinderen.

De kinderen, twee jongens en een meisje, rennen en springen om haar heen.

'Ik wil naast oma!'

'Nee, ik mag naast oma zitten!'

Er wordt wat gesjord en geduwd, en de enige man van het gezelschap pakt twee van de kinderen bij hun arm en spreekt ze streng toe.

Ik vang de blik van een van de vrouwen, en ze kijkt snel weg. Ze ziet er niet uit alsof ze zin heeft in het etentje. Ze kijkt verveeld uit haar ogen en heeft een strakke trek om haar mond. Misschien heeft ze hoofdpijn.

Ik zou tenminste behoorlijke pijn in mijn knar krijgen als ik mijn

haar zo strak naar achteren zou trekken. Mijn hoofdhuid doet al zeer als ik naar die donkere staart van haar kijk.

‘Néé, Damian!’ roept de andere vrouw, die al net zo blond is als de kinderen. Zij zal hun moeder wel zijn. Aan haar arm hangt een versleten rugzak. Ze ritst hem open en diept er een pak stiften en een kleurboek uit.

‘Ik ga echt niet kleuren, hoor.’ Het kleine meisje rolt met haar ogen. ‘Dat is voor kleuters.’

‘Het wordt gezellig naast ons,’ zeg ik tegen Arjo.

Ik hoop dat de serveerster een beetje opschiet met die wijn.

Om mijn zenuwen te verbergen richt ik mijn aandacht opnieuw op de menukaart, die vol staat met kindvriendelijke gerechten met tenenkrommende namen. Happy Hotdog, Mega Mindy-pannenkoek.

‘O, kijk, ze hebben ook gewoon pizza’s. Ze staan achter op de kaart!’ Mijn stem klinkt hoog van opluchting. ‘Dan zitten we toch nog een béétje bij een pizzeria.’

‘Ik zag het ook.’ Arjo glimlacht vriendelijk en legt de menukaart weg. ‘Ik ga voor de Spiderman-pizza.’

Ik laat mijn ogen over de kaart glijden. ‘O ja, die met ham, kaas en ananas... Ik denk dat ik de Pocahontas neem.’

Arjo zegt niets. Hij swipet met zijn wijsvinger over de in de tafel geïntegreerde iPad met kinderspelletjes, en het scherm licht flikkerend op. Er klinkt een vals deuntje, dat me doet denken aan een muziekdoosje waarvan de batterij het op een haar na begeven heeft.

‘Al een keuze kunnen maken?’

Eindelijk, het meisje met het hondenshirt is terug met onze drankjes en haar notitieboekje.

Ik moet me inhouden om mijn glas wijn niet van haar dienblad te graaien.

Verveeld noteert ze onze bestelling.

Zodra ze haar hielen heeft gelicht, neem ik paniekerig een slok wijn. Ik heb geen idee wat ik moet zeggen tegen Arjo. Het is alsof ik

een totale black-out heb. Alsof mijn conversatievermogen in zijn geheel is afgekneld door die afgrijselijke bodysuit.

Waar blijven mijn spitsvondige opmerkingen? Mijn haarscherpe observaties en supergeestige invalshoeken? Daar zit ik dan, tegenover de knapste man die ik ooit heb gezien, en mogelijk de liefde van mijn leven! En wat doe ik tijdens deze toekomstbepalende date? Ik zit erbij als een zoutzak die niets zinnigs kan uitbrengen.

Ongelooflijk.

‘Even naar het toilet,’ pruttel ik, en ik schuif piepend mijn stoel naar achteren. Mijn tas graai ik mee. In het zijvakje zit een briefje met mogelijke onderwerpen, spontane noodgrappen en reserveankedotes, dat ik nog even kan raadplegen.

Nog voor ik de deur van het toilet heb bereikt, vouw ik het briefje open en laat mijn blik haastig over de gekrabbelde ijsbrekers glijden.

Reizen. O ja, ik kan het over reizen hebben!

Dat doet het altijd goed.

Waar ben je al geweest? Welke bestemmingen staan nog op je bucketlist?

India? Cuba?

Het aantal likes op mijn Tinder-profiel nam drastisch toe toen ik die foto toevoegde waarop ik helemaal zen in een hangmat op een verlaten, exotisch strand lag.

Het kostte me zeker een uur om het blauwe polsbandje van het all-inclusiveresort weg te fotoshoppen, maar het was het waard. Als ik heel eerlijk ben, beschouw ik mezelf niet als een bijzonder reislustig persoon. Twee weken Tenerife is tot nu toe het hoogtepunt van mijn reiscarrière. Maar dat zegt niets. Als ik eenmaal de juiste persoon heb ontmoet, zou ik weleens een echte globetrotter kunnen worden!

Opeens zie ik mezelf voor me in een wapperend gebatikt gewaad, vredig voortschuifelend door een kibboets. Mijn arm losjes om het middel van mijn geliefde, die wonderbaarlijk veel weg heeft van de

knappe jonge man die op dit moment zo'n twintig meter verderop een moderne variant van pacman speelt.

Ik haal beverig adem en prop het briefje terug in mijn zak. *Kom op, Lize*, spreek ik mezelf toe voor de spiegel, die versierd is met glittersteentjes en kleine afbeeldingen van diverse Disney-prinsessen. *Zo erg is het niet.*

Goed, we zitten in het meest ordinaire kinderrestaurant aller tijden. Maar dat is bijzaak. Het gaat erom dat Arjo en ik een echte connectie krijgen. Dat we onderzoeken of de Tinder-vonken er in reallife net zo van afspatten!

De deur van het toilet gaat open, en de vrouw met de strakke bruine staart van het tafeltje naast ons stapt naar binnen. Met een getergd gezicht rommelt ze in haar duur uitziende handtas en tovert er een klein flesje uit. Verbaasd zie ik dat ze de dop eraf draait en een flinke slok naar binnen giet.

'Gatver, wat is dat smerig!' Ze huivert en houdt het flesje ver van zich af.

Ik onderdruk een giechel. 'Wat is het?'

De vrouw draait het etiket van het flesje naar me toe, en ik proest het uit.

'Whisky?'

'Mijn vader spaart miniaturen,' zegt de vrouw mat. 'Ik heb er een uit zijn vitrinekast gegrist voor we hierheen gingen. Wat een verschrikkelijke tent. Ik had een heel ander restaurant voorgesteld om mijn vaders zeventigste verjaardag te vieren, maar nee hoor. Mijn zus wilde per se naar Het Smikkelpaleis. Zo leuk voor de kids!'

Ze spuugt de woorden haast uit.

'Dan zitten we in hetzelfde schuitje.' Ik kijk somber naar mijn spiegelbeeld. 'Nou ja, ongeveer. Mijn Tinder-date en ik zouden naar de pizzeria gaan, maar die was plotseling gesloten. En nu zitten we hier.'

'Een date?' De vrouw kijkt me medelijdend aan. 'Hier?' Ze duwt

het miniatuurflesje resoluut in mijn hand. ‘Neem jij de rest maar. Jij hebt het harder nodig dan ik.’

‘Nee joh.’ Ik giechel geschokt. ‘Dat kan ik toch niet doen?’

‘Niet over nadenken. Gewoon, klok, naar binnen gooien.’

Ze geeft me nog een bemoedigend klopje op mijn schouder, en weg is ze.

Even aarzel ik. Ik hou absoluut niet van whisky, maar ik sta stijf van de zenuwen. Met een snelle beweging breng ik het flesje naar mijn mond en giet de resterende inhoud naar binnen. Oef, dat is heftig spul. Mijn gezicht betreft als de brandende vloeistof door mijn slokdarm glijdt. Ik gooi het lege flesje in het overvolle prullenbakje, dat de vorm van een pompoen heeft, en hou mijn polsen even onder de koude kraan. Vervolgens sjor ik nog wat aan mijn jurkje, haal diep adem en glimlach naar mezelf in de spiegel.

Met hernieuwde moed begeef ik me weer naar ons tafeltje.

‘Sorry dat het even duurde,’ zeg ik monter. ‘Ik raakte aan de praat met iemand. Zo gaat dat met vrouwen, hè? Altijd wat te kletsen.’

‘Zo is het.’ Arjo kijkt op van het scherm van de iPad. Hij pakt zijn glas cola en steekt het glimlachend omhoog. ‘Proost!’

‘Op Pocahontas,’ zeg ik giechelend, en ik tik mijn glas tegen het zijne.

‘En Spiderman.’ Arjo knipoogt en neemt een grote slok.

Zie je wel? Deze date is niet mislukt. Het wordt vast zo’n verhaal dat we later aan onze kinderen en kleinkinderen kunnen vertellen.

Na mijn derde wijntje word ik wat lossier. Sterker nog, ik ben eindelijk weer m’n spontane zelf! Ik stoer me niet meer aan de ruziënde kinderen aan het tafeltje naast me, of aan de flikkerende iPad in het tafelblad, die non-stop tingelende melodietjes uitbraakt.

Mijn angst voor ongemakkelijke stiltes blijkt helemaal ongegrond! Nadat we het onderwerp ‘reizen’ hebben afgerond – Arjo wil graag nog een keer naar Cambodja, en laat dat nou toevallig net ook mijn droombestemming zijn – vraag ik Arjo honderduit over zijn hobby’s.

Goed, de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ik misschien iets meer aan het woord ben dan Arjo. Maar wat geeft dat?

Ik zie de blikken van mijn vriendinnen al helemaal voor me als ik hem aan ze voorstel. Het is echt een *catch*, zoals Stefanie zou zeggen.

Bij mijn moeder zal hij vast ook in de smaak vallen. Zij valt tenslotte ook op donkere types. En mijn vader, ach... Die maakt het waarschijnlijk niet echt veel uit met wie ik thuiskom. Vrijwel alle zaken die mij aangaan, lijken hem niet echt te boeien. Ik spreek hem zo'n vijf keer per jaar, en elke keer vraagt hij hoe het met mijn studie gaat. Terwijl ik een paar maanden geleden al ben afgestudeerd! Ik bedoel maar.

'Dus je hebt nu de zwarte band,' zeg ik bewonderend. 'En hoeveel danexamens heb je al afgelegd?'

Ha, pak aan!

'Doe je ook aan judo?' Arjo's gezicht licht op.

'Ik? Nee, hoor!' Ik wuif nonchalant met mijn hand. 'Gewoon wat algemene kennis.' Wat niet helemaal waar is. Natuurlijk heb ik wat research gedaan voorafgaand aan deze date. Logisch, toch? Je moet wel moeite willen doen als je de man van je leven wil veroveren. Het viel nog niet mee om de volgorde van al die judobanden uit mijn hoofd te leren. Zeker omdat ik nog geen maand geleden alle karatebanden in mijn hoofd heb gestampt voor die date met Tim. Zo onhandig dat die net weer anders zijn!

Het is me eigenlijk nog steeds een raadsel waarom Tim me na dat afspraakje niet meer gebeld heeft. Nou ja, waarschijnlijk was die Tim dan niet voor me bestemd.

Maar dat maakt nu allemaal niet meer uit! Vanavond ben ik echt in topvorm. De Pocahontas-pizza valt lang niet tegen, en dat slokje whisky en die paar wijntjes hebben me echt goedgedaan.

De ene na de andere hilariteit vliegt over tafel. Zo vertel ik gierend van het lachen over mijn inmiddels overleden hamster, die tot drie keer toe ontsnapte terwijl ik zijn kooi schoonmaakte, en over die keer dat ik uitgleed in de bioscoop en in een zee van popcorn – *boink*,

boink, boink – onderaan de trap belandde. Het zou zelfs kunnen dat ik iets loslaat over mijn corrigerende slip, die de weerzinwekkende naam Tilly draagt...

Op Arjo's Tinder-profiel stond dat hij humor heel belangrijk vond in een meisje. Nou, dat zit wel snor!

Zelfs de vrouw met de staart lijkt mijn anekdotes gefascineerd te volgen, want ze gluurt voortdurend onze kant op. Ze heeft duidelijk een minder leuke avond dan ik. De twee oudste kinderen aan haar tafel zijn inmiddels verwickeld in een ketchupgevecht. De spetters vliegen in het rond.

Als Arjo even niet kijkt, steek ik stiekem mijn duim naar haar op. Ze glimlacht zwakjes.

Arme zij.

Ik voel me licht in mijn hoofd. Eindelijk verloopt een date precies zoals die zou moeten verlopen! Afgezien van de ietwat onverwachte locatie natuurlijk, maar dat stoort me allang niet meer. Het romantische tweepersoonstafeltje bij Il Mondo had misschien iets meer 'cachet' gehad, maar ik vraag me af of mijn speelse, humoristische zijde daar net zo tot uiting was gekomen.

Ingespannen tuurt Arjo naar het inmiddels zevende level van Pac-Man. 'Yes!' Hij slaat met zijn vuist op tafel.

Op het scherm van de iPad barst een vuurwerkspektakel los.

'Gewonnen?' informeer ik.

Arjo knikt. 'Uitgespeeld.'

Ik neem nog een slokje wijn.

'Wauw,' zeg ik bewonderend.

Even is het stil.

Arjo kijkt om zich heen, en ik volg zijn blik.

'Kijk, wat grappig!' Ik wijs naar een jongetje met een pet, dat enthousiast door de ballenbak ploegt.

De reuring van al die rennende, gillende en lachende kinderen werkt ronduit aanstekelijk.

Ik buig me samenzweerderig naar Arjo toe. ‘Zullen wij er ook in?’
‘Eh... nee, dank je,’ zegt Arjo met een zwakke glimlach.
Ik spring overeind en wankel op mijn benen. Poeh, die wijn hakt erin.
‘Dan ga ik alleen!’
In het voorbijgaan lach ik breeduit naar de vrouw met het donkere haar, die geïntregerd mijn bewegingen volgt.
‘Wist je dat ik een slangenmens ben?’ roep ik jolig naar Arjo. ‘Let maar eens op!’
Ha! Deze gekke meid zal eens wat laten zien...

2.

Een jaar later

‘Lize, Charlie! Lúister nou gewoon even.’ Jasmin rolt met haar ogen. ‘Ik word gek van jullie!’ Ze slaat met haar vlakke hand op tafel.

‘Wbbbl...’ mompel ik, terwijl ik kleine stukjes brownie over de vergadertafel sproei.

‘Gatver.’ Walgend veegt Charlie de bruine kruimels van tafel.

Ik slik een grote hap kleverige chocolade door. ‘We luisteren heus wel,’ zeg ik, deze keer verstaanbaar. ‘Je had het over “een nieuwe weg inslaan”. Kun je nog een keer uitleggen wat je daarmee bedoelt?’

Jasmin sluit haar ogen, ademt diep in en blaast dan langzaam uit, alsof ze zichzelf moet bedwingen om me niet uit te foeteren.

Wat een fantastisch begin van de week, maar niet heus.

Het is maandagochtend tien uur, en de tweewekelijkse redactievergadering van Frappy is net begonnen. Jasmin, mijn baas en hoofdredactrice, is gestrester dan ik haar ooit heb gezien in de twaalf maanden die ik hier werk. Ze tikt driftig met haar pen op haar notitieblok, en haar gezicht staat op onweer.

Behoedzaam schuif ik het schaalpje met mijn zelfgebakken brownies Jasmins kant op.

Neem lekker, gebaar ik, maar ze schudt geërgerd haar hoofd. Haar zwarte staart zwaait driftig heen en weer.

Ik kijk naar Charlie, die me met opgetrokken wenkbrauwen aankijkt. Drama, mimet ze.

‘Dat zag ik,’ snauwt Jasmin. ‘En ja, een drama is het zeker.’ Ze loopt naar het whiteboard, dat tegen de okergele muur geleund staat en

draait het met een ruk om. ‘Dit zijn de bezoekersstatistieken van de afgelopen maand.’

Ik tuur met samengeknepen ogen naar de grafieken en cijfers die Jasmin met een dikke rode stift op de sheet heeft gekalkt.

Oké. Nu word ik ook nerveus.

Mijn wiskundige vermogens zijn nooit denderend geweest, maar zelfs ik begrijp wat een dalende lijn betekent: slecht nieuws én een donderpreek van Jasmin.

Ik kan Jasmin niet kwalijk nemen dat ze zo uit haar plaat gaat. Frappy is tenslotte haar kindje. Jasmin richtte het online lifestyleplatform drie jaar geleden op, na een dramatische breuk met haar vreemdgaande verloofde, Wubbo.

Frappy, een samenstelling van free en happy, is dé online place to be voor zelfbewuste, jonge vrouwen die geen man in hun leven nodig hebben om gelukkig te zijn. *No man needed*, luidt het motto.

Vooraf het forum van Frappy is een doorslaand succes. Al na een halfjaar had Jasmin zeven moderators nodig om de vele discussies en gesprekken tussen de Frappy-forummers in goede banen te leiden!

De moderators werken vanuit huis, en de vier redactieleden – Jasmin, Charlie, Daniëlle en ik – werken vanuit ons kantoor in deze kleine loods aan de rand van Amsterdam. Het dak lekt, en bij een flinke windhoos kraken de kozijnen, wat maakt dat we ons tijdens stormachtig weer niet helemaal op ons gemak voelen. Ik heb Daniëlle weleens betrappt toen ze haar stoel en bureau in de grond probeerde te verankeren met een ingewikkelde constructie van tentharingen en tiwrapen. Ze zei dat ze bang was dat ze met bureau en al zou wegwaaien. Ik geloof niet dat ik ooit zó hard heb gelachen als toen.

Toch hebben we er iets leuks van weten te maken. Onze werkruimte is fris en hip, met de okergele muren, draadmetalen stoelen en stijlvolle bureaus met glazen werkbladen. Overal staan grote planten, en op het aanrecht van het kleine steigerhouten keukenblokje prijkt een grote glazen dispenser met gekoeld water, waarin stukken gember,

citroen en allerlei soorten bessen ronddobberen. De loshangende be-
drading en de bungelende tl-balken geven de loods een industriële
look. Helemaal Instagram-waardig!

We zijn een gouden team, al zeg ik het zelf. Dat kan ook haast niet
anders als je collega's precies zo in het leven staan als jij. Alle vier zijn
we happy singles, die geen behoefte hebben aan een relatie en alle
sores die daarbij komen kijken.

Jasmin staat als hoofdredacteur aan het roer van Frappy. Zij coördi-
neert alle werkzaamheden, stuurt de redactieleden en moderators
aan en zorgt voor de broodnodige advertentie-inkomsten. Daniëlle is
verantwoordelijk voor de promotie van het platform, en Charlie en ik
vullen de website dagelijks met nieuwe artikelen, tips, blogs en vlogs.

Mijn laatste blog over de onbenulligheid van mannen die blij-
maandverbandreclames bedenken, is een waar meesterwerk. En
Charlies nieuwe vlogserie 'How to' is ook superleuk geworden. Elke
week neemt ze een filmpje op waarin ze een zogenaamde 'mannen-
klus' (belachelijk!) stap voor stap uitlegt. Een lamp ophangen, een
band verwisselen, en meer van dat soort praktische zaken. Zo liet ze
in haar laatste vlog zien hoe je een plank op maat zaagt.

Gelukkig ziet het er naar uit dat ze er niets aan overhoudt. Ze heb-
ben haar vingertop er weer netjes aan kunnen zetten.

'Dit zijn dus de bezoekersstatistieken van de afgelopen maand,'
herhaalt Jasmin. Ze haalt beverig adem. 'De bezoekers van Frappy
klikken bijna allemaal rechtstreeks door naar het forum. Onze blogs
en artikelen worden nauwelijks gelezen, en de advertenties op die pa-
gina's dus ook niet! Dit kan niet langer zo doorgaan. We dreigen onze
adverteerders kwijt te raken. Het bereik is onder de maat. De adver-
tentie-inkomsten staan enorm onder druk. En dat is onze grootste
inkomstenbron. Als het zo doorgaat, kan ik niet anders dan maatre-
gelen nemen...'

Ik slik mijn fijn gemalen brownie iets te snel door en wrijf met een
pijnlijk gezicht over mijn keel.

Zelfs Daniëlle, die normaal gesproken niet bijzonder vlug van begrip is, reageert alert. ‘Wat voor maatregelen? Ga je een van ons ontslaan?’

‘Dat wil ik niet,’ zegt Jasmin met opeengeklemd kaken. ‘Maar zo kan het ook niet langer.’

Oké, nu voel ik zelf ook een vleugje paniek. Geen advertenties, geen inkomsten, geen Frappy...

Frappy is niet zomaar een baan voor me. Het is een leefstijl die precies op het juiste moment op mijn pad kwam.

Ook bij Charlie dringt de ernst van de situatie door. Ze bijt op haar lip. ‘Kunnen we de advertenties dan niet beter in het forum integreren?’

‘Nee,’ antwoordt Jasmin bits. ‘Je wéét dat dat niet kan. Daar hebben we al eens een proef mee gedaan, weet je nog?’ Ze rilt bij de herinnering.

De Frappy-forummers waren inderdaad woest toen hun forumge-not werd verstoord door flitsende pop-ups en opzichtige advertenties. Het werd een ware hetze, waarbij de moderators schaamteloos de kant van de forummers kozen. Stelletje verraders!

Binnen een week waren alle advertenties van het forum verwijderd.

Het brandje was daarmee wel geblust, maar de enorme onrust die ontstond zullen we niet snel vergeten...

‘We kunnen de forummers niet tegen ons in het harnas jagen.’ Jasmin kijkt zorgelijk. ‘Zonder het forum zijn we nergens. Dan kunnen we Frappy net zo goed meteen opdoeken.’

Hoewel Jasmin een ster kan zijn in overdrijven, vrees ik dat ze hierin weleens gelijk zou kunnen hebben. Ook de moderators hebben in de gaten hoe groot de macht van het forum is geworden. Ik heb ze een aantal keer ontmoet tijdens de tweemaandelijks meeting, en elke keer leken ze een stukje arroganter te zijn geworden. Ze vormen een hecht klikje, dat zich erg bewust is van het belang van het voortbestaan van het forum en hun eigen rol daarin.

‘Dus we moeten concurreren met ons eigen forum,’ stelt Charlie nuchter vast.

‘Precies,’ zegt Jasmin met schrille stem. ‘We moeten knállen met de artikelen op de homepage. Het moet hipper, origineler... Scherper! Ludiek!’ Ze kijkt de tafel rond en laat haar stem een octaaf zakken. ‘Ik verwacht optimale inzet de komende tijd. Daniëlle, jij gaat je vanaf nu alleen nog maar bezighouden met social media. Spot je ergens een vrouwonvriendelijke post? BAM! Zorg dat je erbovenop zit. Spuur naar berichten van meiden met liefdesverdriet en steek ze een hart onder de riem. Proactief moeten we zijn!’

Jasmin scheurt de deprimerende sheet van het whiteboard, maakt er een prop van en smijt hem op de grond. Dan strekt ze haar rug, zet haar armen in haar zij en duwt haar kin naar voren.

O god, daar gaat ze. Nu volgt een van haar angstaanjagende pep-talks. Ik zie het aan de kloppende ader in haar hals. Ze haalt diep adem, en ik zet me schrap.

‘Wat zijn wij?’ brult Jasmin met een verwachtingsvolle blik.

‘*Girlbosses!*’ roepen Daniëlle, Charlie en ik in koor.

‘Precies! Wij zijn girlbosses!’ Jasmin stoot haar vuist de lucht in. ‘*We accept the challenge!*’

‘*Our mindset is the key!*’ roep ik hard.

‘*Succes is a choice!*’ tettert Cynthia.

‘*We are goal diggers!*’ Daniëlle stampet met haar voeten op de grond om haar gepikte Instagram-quote kracht bij te zetten.

Yes!

Ik pak de laatst overgebleven brownie en prop hem in mijn mond.

We shall wash this little pig!

Als ik die avond rond halfzeven mijn straat in fiets, heb ik barstende koppijn. Na de bespreking was de sfeer de hele dag echt om te snijden.

Het valt niet mee om onder druk ludiek en origineel uit de hoek te komen. Zeker niet als Jasmin om de haverklap achter je opduikt om

op je scherm mee te kijken en girlbossy mantra's in je oor tettert.
Dream big, work hard!

Ik dacht echt dat ze gewelddadig zou worden toen ze Charlie vlak voor de lunch op Facebook betrapte.

Misschien moet ik me vanavond maar afmelden voor de kickboks-training. Mijn hoofd bonkt als een malle. Eerlijk gezegd denk ik niet dat ik vandaag het aanmoedigende gebrul van mijn trainer Cihan kan verdragen.

Mijn gezicht betreft als ik de stoep voor mijn huis op rijdt en zie wie er voor mijn deur zit te wachten.

'Tante Hilly?!' roep ik met gespeeld enthousiasme.

Mijn oudtante staart me verwijtend aan vanaf de traprede in het portiek.

'Weet je hoelang ik hier al zit?'

Ik gooi mijn fiets tegen een lantaarnpaal en steek mijn hand uit om Hilly overeind te helpen. 'Ik heb al vaker gezegd dat je gewoon even moet bellen als je wil langskomen. Je weet toch dat ik regelmatig weg ben? Hoe laat zat je hier?'

Tante Hilly geeft geen antwoord. Ze komt kreunend overeind en veegt geagiteerd wat blaadjes van haar broek. 'Ik ben werkelijk schandelijk behandeld door de buschauffeur,' klaagt ze. 'Hij weigerde om Liselotje mee te nemen. Dat is tegen de wet! Ik moest haar helemaal naar de buurvrouw brengen, en die deed niet open. Dus toen moest ik het meisje van twee huizen verderop vragen om op Liselotje te passen. Je weet wel, dat magere kind met die sproeten. Nou, ze stond bepaald niet te springen. Maar je weet dat mijn arme stakkertje niet alleen kan zijn. Ze wordt er zó nukkig van... Pas toen ik aanbod er rúim voor te betalen, ging dat kind overstag. Het duurde eindeloos! En toen kwam ik terug bij de bushalte, en wat denk je? De bus was weg! Is het niet schandelijk?'

'Nou, zeker schandelijk...' mompel ik, terwijl ik Hilly de trap van het portiek op hijs.